

KONCERT

Halmosi is úgy tanult meg zongorázni, hogy a konyhaasztalra festette rá a billentyűket.

Mikor ujjai először bátortalanul nekifutamodtak, a fekete még fogott, hát iskolázásul olyan gyakorlatokat lapozott fel, melyekben jobbra az egész hangok domináltak.

Bámulatos gyorsasággal haladt. A szobalány ravasz mosollyal a szája sarkában jegyezte meg:

— Mester, maga már nyugodtan játszhatna az ebédlőasztalon.

Halmosi összeszorította a fogát. A gúny fáj, a kétes értékű dicsérettől örömtüzek lobogtak a tudatnak ama tartományaiban, melyek ki-kicsúsznak az emberi ellenőrzés alól. S miközben verte az asztal sarkát (mély regiszterek), a be nem avatott azt hihette volna, hogy az eléje tolt gombóclevés ellen lázad.

Céltáblája volt egyéb ugratásoknak is. Egyszer zongorahangolót küldtek a nyakára, a nyugdíjas zeneiskolai tanárt.

A Szent Péter-szakállú öregúr ujjtartásán igazított, s csuklóját lazította, majd összehúzott szemöldökkel figyelte játékát.

— Hogy tud így játszani?! — csapta össze végül kezét csodálkozva. Kartondarabkát kotort elő puhává rogyott bőrtáskájából, és az asztal billegő lába alá dugta.

— Most próbálja meg!

Halmosi hálásan pillantott hátra az etüdből.

o O o

A ház ura behívatta dolgozósobájába.

— Halmosi — mondta —, ma este a soirée után zongorázni fog a vendégeknek.

— Természetesen a Foersteron?

— Természetesen az asztalon.

Halmosi még kérdezni akart valamit, de a bankár intett, hogy elmehet.

o O o

— Ezt hová tehetem? — topogott a salátástállal a szakácsné.

— Tartsa a kezében. Még egyszer át szeretném venni a nocturne-t.

— Vegye át inkább a salátát. Mindjárt a fejére borítom, nézze meg az ember!... A nagy munkából is kihúzta magát, s most még itt...

— Mi ez a lárma? — lépett be a bankár a konyhába.

— Ide akarja nekem tenni a második oktávra a salátástálat — panaszkodott Halmosi.

— Na, lepakolni egy-kettő, mindent! — dobantott dühösen a ház ura.

— De hová a ... majd mit mondtam rakjam a hidegtálakat? — veresedett a szakácsné.

— Rakja a zongorára, vagy ahová akarja, de tüstént lásson hozzá! — Szmokingjából egy pár fehér kesztyűt húzott elő és odanyújtotta Halmosinak. — Próbálja fel.

Halmosi felpróbálta.

— Kicsit szűk — dűnnyögte. — És... nem érzem a billentést.

— Helén! — kiáltotta a bankár. — Egy ollót!

A szobalány futva hozta.

o O o

— Fáradjanak át kedveseim a szalonba...

A vendégsereg elfészelt.

Metszett ujjú kesztyűjében, hófehéren a lámpaláztól Halmosi tá-molygott be.

Felhajtotta a kockás asztalterítőt és »játszani« kezdett.

A feszültség megkönnyebbült mosollyá oldódott. Mindenki azt várta, hogy a stilbontó bekezdés után Halmosi átül a zongorához.

Halmosi azonban, hátában érezve a derűt, maga is oldódni kezdett a muzsikálásban.

Eltűnt a konyhaasztal, a szoba, a park, a villanegyed egészen. Kristálytérben felszálló szívárványbuborék volt, megittasulva a harmóniáktól.

A publikum most már görcsbe dermedt.

Mi akar ez lenni?

Próbátétel, tréfa, megaláztatás?

Sólyom, a Sólyom & Sólyom Optikai Művek vezérigazgatója, aki éppen délelőtt folyamodott nagyobb kölcsönért, gyorsan revidéálta magában az elaborátum sommásabb tételeit. Hangtalan pattintott ujjával, befelé dühöngve... »Szkárosi egy ló!... Mondtam, hogy a felfutási idő meredek. Azt hiszi, hogy majd az én két szép rövidlátó szememre...«

Az író is kényelmetlenül feszengett... »Ha ez itt célzás akar lenni váratlan átállásomra az expresszionistákhoz, akkor nem kellett volna ennyi ember előtt megtenni. Megbeszélhettük volna a kaszinóban... Elveimből természetesen nem engedek, de a szükséges igazodást a kor áramlataihoz szakaszosan bonyolítanám... Leszegte dű-

hösen a fejét... »Ha kijön a könyv, akkor végleg búcsút mondok a... phá!... konyhaasztalnak«...

Emília, a diszkrét szerető ajkait harapdálta. Csak annyit kért, hogy egyetlenegyszer menjenek együtt koncertre. Alig tudta visszatartani könnyeit, s hogy oda ne rohanjon az asztal túlsó felére és elkezdje ő is verni mindkét öklével.

Lopva mindnyájan a ház ura felé tekintettek, kinek tekintetében természetesen nem lehetett fürkészni, mert behunyta szemmel átadta magát a zene gyönyöreinek.

Halmosi forte fortissimo tombolt.

... »A második inas itt az aranyozott szalonban, Fragonardok és Ingresek alatt hangversenyez... Estélyi ruhás dámák és szmokingos urak visszafojtott lélegzettel hallgatják.«

Szeme sarkában kifénylett az első könnycsepp. »Szegény anyám, ha most láthatnád fiad...«

Mint a sorscsapások zúdultak az asztalra a végső akkordok.

Azán a csendben csend lett.

A nagyothalló Királyháznéné sűgva kérdezte az írótól:

— Mit játszott?

Az író nyelt nagyot és visszasűgta:

— A Befejezetlen kesztyűt...

